

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ πόλις τοῦ Τολέδου εἰκότασε τὴν τρίτην ἑκατομμύριον τοῦ μεγάλου Ἑλλήνου ζωγράφου Δομ. Θεοτοκοπούλου. Εἰς τὸ Μουσεῖον τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ζωγράφου διωργανώθη ἐκθεσις πινάκων καὶ φωτογραφιῶν ἐν γένει τῶν ἔργων του.

Ταυτοχρόνως ἐγένοντο διαλέξεις ἀπὸ διαφόρους τεχνικούς διὰ τὸ ἔργον τοῦ καλλιτέχνου καὶ ταύτας ἐπηκολούθησε δεξιόσως εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάλου τῆς Δημοκρατίας τοῦ Τολέδου. Καὶ ὁμῶς ἡμεῖς οἱ οὐμπάτρι-ῶται του δὲν ἔχομεν εἰς τὴν Πινάκοθήκην μας, ὅχι πρῶτοντον ἔργον τοῦ παγκοσμίον φήμης ζωγράφου, οὔτε καὶ μίαν ἀντιγραφὴν, οὔδὲ ἀντιπρόσωπον παρέστη τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως εἰς τὰς ἐσχάτας.

★

Εἰς τινὰ τάφον ἔξωθι τῆς Βεροοῖας εὐρέθησαν 400 ἱερωνυμικά Τουρκικά ἔγγραφα, τινὰ τῶν ὁποίων παρέχουν σπουδαιότητας πληροφορίας περὶ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ καὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος.

★

Μαυομένη σωφραζέττα εἰσελθοῦσα εἰς τὴν Ἑθνικὴν Πινάκοθήκην του Λονδίνου, ἐπετέθη διὰ πελέκεως κατὰ τῆς περιφύμῃ Ἀφροδίτης, ἀριστοτεχνικῆς εἰκόνος τοῦ Ἰσπανοῦ ζωγράφου Βελασκέθ, προσενήσασα ὀκτὼ τομάς.

Ἡ ζημία—ἐὰν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπολογισθῇ ζημία εἰς τὰ ἀριστοτεχνήματα τῆς τέχνης,—ὑπολογίζεται διὰ ὑπερβαίνει τὰς 15, 000 λιγῶν στερελινῶν.

★

Εἰς τὸ ἐφετεινὸν Salon τῶν Παρισίων ἐγένετο δεκτὸν ἔργον τῆς δίδος Κλεονίκης Ἀσπριώτου, προσωπογραφία ἐκ τοῦ φυσικοῦ εἰκονίζονσα τὴν μητέρα της.

—Δι' ἐπιστολῆς τὸν πρὸς τὸν «Φιγαρὸν» ὁ ἐν Παρισίοις κ. Α. Μανρονδῆς προέτεινε νὰ ἰδρυνθῇ μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον εἰς τὸν Ἰκαρον «τὸ πρῶτον θῆμα τῆς ἀεροπλοίας» εἰς περιβλεπτον μέρος τῆς πετροῦδος νησίδος.

—Εἰς τὸ συνερχόμενον προσεσχῶς ἐν Παρισίοις διεθρὲς συνέδριον Μουσικῆς ἐκλήθη ν' ἀντιπροσωπευθῇ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις.

—Διὰ νομοσχέδιον ὑποβληθέντες εἰς τὴν Βουλὴν τὸ προσωπικὸν τῆς συντάξεως τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικού, μονιμοποιεῖται, ἀποτελουμένου ἐφεξῆς ἐξ ἐνὸς διευθυντοῦ, 1 ἀρχισυντάκτου, 12 συντακτῶν, ἐξ ἐκτάκτων συντακτῶν, μετ' ἀναλόγου βοηθητικοῦ προσωπικοῦ.

Ἡ ὅλη ἐργασία θὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἐπιμελούς Ἐπιτροπῆς. Πᾶσα ἐργασία σχετικὴ πρὸς τὸ Λεξικὸν θεωρεῖται κτήμα τοῦ Κράτους.

★

Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου, ἀναγνωρίζον τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν τοῦ Ἑλλήνου Βυζαντιολόγου κ. Ν. Βέη, ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν μίαν τιμητικὴν ἐντολήν. Ὁ καθηγητὴς τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου Ν. Μίλλερ εἶχεν ἐπιχειρήσει ἀνασκαφὰς τῶν Ἰουδαϊκῶν κατακομβῶν τῆς Ρώμης, ἠντήχησε δὲ πλῆθος ἐπιγραφικῶν εὐρημάτων νὰ φέρῃ εἰς φῶς. Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ἔχουν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον δι' ἡμᾶς, ἐπειδὴ ἔχουν γραφῇ Ἑλληνιστὶ—καὶ μάλιστα εἰς τὴν δημόδιον τῆς ἐποχῆς των. Ὁ θάνατος τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ διέκοψε τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον του. Ἦδη δὲ ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνέθηκεν εἰς τὸν κ. Βέην νὰ ἐπεξεργασθῇ, νὰ ὑπομνηματίσῃ, μεταγράψῃ καὶ ἐκδώσῃ εἰς ἴδιον τόμον τὰς ἐπιγραφὰς αὐτάς. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ κ. Βέη ἦτο ἐνδελεγεμένη, ἀφοῦ ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐξαμῶνων διδάσκει εἰς τὸ ἐν Βερολίνῳ Πανεπιστημιακὸν φροντιστήριον Ἐπιγραφικὴν καὶ Παλαιογραφίαν.

Διὰ νομοσχέδιον ὑποβληθέντος εἰς τὴν Βουλὴν συνι-στᾶται ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας γραφεῖον—ἐξελιχθόσμενον ἀργότερα εἰς τμήμα—Γραμμικῶν καὶ Τεχνῶν. Τὴν διεύθυνσιν θὰ ἀναλάβῃ ὁ τμηματάρχης κ. Λοσόνης. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ θὰ ὑπάγῃται πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν λογοτεχνίαν, τὸ θέατρον, τὴν μουσικὴν καὶ τὰς εἰκαστικὰς τέχνας· συνεπῶς ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν του θὰ λειτουργοῦν τὰ μουσεῖα, θέατρα, ὠδεῖα καὶ δημόσια βιβλιοθήκα, αἷτινες καὶ θὰ ἰδρυνθῶν εἰς τὰς πρωτεύουσας πόλεις. Διὰ τοῦ τμήματος τοῦτον προσδοκᾶται ἡ ἐν' ὅσῃς τῆς πνευματικῆς κινήσεως. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐπεκτείνῃ ἐνεργότερον καὶ πρακτικώτερον τὴν προστασίαν της καὶ δὲν θὰ περιορισθῇ εἰς ἀπλὴν γραφειοκρατίαν.

★

Εἰς τὸ Ἀγκυλὲμ τῆς Γαλλίας εἰς ἔμπορος κοινὰ ἀπεκαλύφθη ὅτι κατέχει ἓνα πινάκα, διὰ τὸν ὁποῖον ὅλαι αἱ ἐνδείξεις πείθουν, ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν Λεονάρδον Δα-Βίντσι. Ἡ εἰκὼν παριστάνει γυναῖκα καθήμενην, τῆς ὁποίας ἡ μορφή ἀνακαλεῖ κατὰ περίεργον τρόπον τὴν ἀνάμνησιν τῆς Τζοκόντας. Ἡ γυναῖκα κρατεῖ εἰς τὰ γόνατά της ἓνα ὄρατον παιδίον, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει χαρακτηριστικὴν ὁμοιότητα μετ' ὁ πορτραῖτον τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Ἰδίου ζωγράφου. Δεξιὰ τοῦ πίνακος ἀνάμεσα εἰς κίπριον πτερυγὸν τοῦ ἐνδύματος ὑπάρχει ἓνα Γαλλικὸν V τὸ ὁποῖον οἱ ἐνθουσιώδεις χαρακτηροῖζον ὡς ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματος Βίντσι.

★

Ἀπέθανεν ὁ Ἀγγλος ζωγράφος σὲξ Οὔμπερτ Ἐρκόμερ Βαναρικῆς καταγωγῆς. Ἦτο μύλις ὀκταετής ὅταν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐγκατέλειπε τὴν μικρὰν πόλιν Βάαμπ τῆς Ἀνω Βαναρίας, ἔνθα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λεπτοῦργοῦ δὲν ἦτο ἀρκούντως κερδοφόρον, ἵνα μεταναστεύῃ εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Μὴ εὐρίσκων ἐργασίαν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ὁ λεπτοῦργος ἐπέστρεψεν εἰς Εὐρώπην ἐγκατασταθεὶς οἰκονομικῶς εἰς Σούθαμpton τῆς Ἀγγλίας ἔνθα ἐνέγραψε τὸν νεαρὸν Οὔμπερτ εἰς τινὰ καλλιτεχνικὴν σχολὴν εἰς ἣν ἐπετέλεσε ταχεῖας προόδους, ὅταν δὲ ἐξεδίλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀφιερωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὰς ὁραίας Τέχνας, ἀπεστάλη εἰς τὴν γενέτειραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Μονάχου. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀγγλίαν ἐξήσκησε κατ' ἀρχὰς τὸ ἔργον τοῦ κοσμηματογράφου. Ἡμέραν τινα συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἀναπαροστήσῃ σκηνὰς τινὰς ἐκ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τὸ δὲ ἔργον του ἐκεῖνο ἐπέδειξε εἰς τὸν διευθυντὴν εἰκονογραφημένον τινὸς περιοδικοῦ, οὗτινος προσελήφθη ἀμέσως συν-εργάτης. Βραδύτερον προσελήφθη εἰς τὸ «Γράφικ».

Ὁ καλλιτέχνης ἐξασφαλίσας ὁπωσοῦν τὰ πρὸς ζῆν ἐπε-δόθη μετὰ ζήλου εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ἥδη δὲ ἀπὸ τὸ 1872 ἐλάμβανε μέρος εἰς ἐκθέσεις, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ σημειώσῃ ἐπιτυχίαν τινά. «Τὸ τελευταῖον ἐκκλήσιασμα» ἔργον ἐκτεθὲν κατὰ τὸ 1885 ἐν τῇ Βασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Λονδίνου ἀνέσχεον αὐτὸν ἐκ τῆς ἀρρανελας. Τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπερ οἱ Γάλλοι ἀπεθαύμασαν κατὰ τὴν παγκόσμιον ἐκθεσιν τοῦ 1878 καθ' ἣν ἔτυχε τιμητικοῦ μεταλλίου, εἶναι ἓν τῶν καλλιτεχνῶν τῆς νεωτέρας τέχνης. Εἶναι πρῶτα Κυριακῆς, ἐν τῷ ναύκῳ τοῦ μεγάλου τῶν ἀπομάχων ἐν Τολίν. Οἱ ἐπιζῶντες ἐκεῖνον ἀνδρεῖοι περιβεβλημένοι τὰς παλαιὰς αὐτῶν γραφικὰς στολὰς κάθονται ἐπὶ ξύλινων βάθρων καὶ καταβάλλουσι προσπάθειαν ὅπως παρακολογηθῶσι τὴν θείαν λειτουργίαν. Πολλοὶ τούτων διατελοῦν εἰς κατάστασιν ὀλίγον διαφέρουσαν τῆς τοῦ ὕπνου. Οἱ ἐν ἐργασίᾳ προσηλωμένοι ἴσως ὀλιγώτερον εἰς τοὺς ψαλλομένους θρησκευτικὸν ὕμνον καὶ τοὺς λόγους τοῦ ἱερέως ἢ εἰς τὸ τέλος ὅπερ ἐπερχόμενον μετ' οὐ πολὺ θέλει ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς τοῦ βάρους

της ζωής. Ἡ ἐκ τοῦ συνόλου ἐντύπωση εἶναι συγκινητική, καθ' ὅσον πάντα τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ἔχουσιν ἰδιαίτερον διακεκριμένον ἕκαστον τύπον. Τὸ ἔργον ὅπερ διακρίνεται βαθτεία παρατηρητικότητος καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ζωγράφος ἠθέλησε νὰ δώσῃ σύνθεσιν ὅλων τῶν ἔθνικῶν χαρακτηρισμῶν τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ἔχει πλείστα ἄλλας ἀρετὰς καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν λεπτὸν καὶ ἐπιμελετημένον χρωματισμὸν καὶ τὸν φωτισμὸν τῆς εἰκότος.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ὁ καλλιτέχνης ἔσχε μῆλλον ἐπιτυχῇ ἔμπνευσιν. Αἱ συνθέσεις αὗται παρουσίασε βραδύτερον, «Εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου» (1876), «Αἰψάνα» (1877), «Ἡ ὀλοννκία» (1878), «Φῶς, Ζωὴ καὶ μελωδία» (1879), «Σκηὴν ῥωμαντικὴν» (1881) κτλ. δὲν διακρίνονται διὰ τὴν αὐτὴν παρατηρητικότητα ἐπὶ τῆς πραγματικῆς ζωῆς. Προσωπογράφος διάσημος ὁ Ἐρκόμερ ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐκτελέσῃ πλείστον ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τὰς προσωπογραφίας, ὡς τοῦ πολεμικοῦ ἀνταποκριτοῦ τῶν «Τάϊμς» Φόρμπ (1881), τοῦ Ροδσκιν, Βάγγερ, Φεντσὼν κ.λ.π.

Ὁ Ἐρκόμερ διεδέχθη τὸν Ροδσκιν εἰς τὴν ἔδραν τῆς αἰσθητικῆς ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ Ὁξφόρδης, ἣν διετήρησεν ἐπιτυχῶς ἐπὶ ἐννέα συνετῇ ἔτει. Ὁ καλλιτέχνης ἦτο ἐπὶ πλέον καὶ συγγραφεὺς διακρινόμενος διὰ τὸ λεπτὸν τοῦ ὕψους, ὡς ἄνθρωπος δὲ καὶ ὡς καλλιτέχνης ἐπέτυχε νὰ ἐπιούρη τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν ὅλων τῶν ἐκλεκτῶν τῆς ἐποχῆς του.

★

Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἀληθμονήτου ποιητοῦ Στ. Μαρτζώκη εὐγνώμονες, ἐτέλεσαν φιλολογικὴν μνημόσυνον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου του. Τὸ ἀκροατήριον πολυπληθές, ἀλλ' ἀποτελούμενον ἀπὸ νεαρωτάτους ἀκροατάς. Οἱ λόγοι, πλὴν δύο τριῶν, ἔλαμψαν διὰ τῆς ἀπουσίας των. Ὁ κ. Ξενοπούλος διεξῆλθε χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῆς φιλολογικῆς ζωῆς τοῦ ποιητοῦ, ὁ κ. Δελακοβιάς ἀφηγήθη τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ Λυδοκάδου καὶ οἱ κ. κ. Ἀργυρόπουλος καὶ Λαπαθιώτης ἀπήγγειλαν ποιήματα του, ὡς καὶ ἐν ὧραιον εἰσεγίεν τοῦ κ. Φ. Γιοφύλλη.

★

Αἱ Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἐνθουσιωδῶς γράφουν περὶ τοῦ περιφήμου πιανίστα καὶ συνθέτου Ἀγγελάτη, τοῦ ὁποίου αἱ συναυλίαι προσέκαλεσαν ζωηροτάτην ἐντύπωσιν.

— Ἡ ἐν Ν. Ὑόρκῃ περιφήμος βιβλιοθήκη τοῦ δυνεῖος τοῦ Ἀβερνσάϊρ ἠγοράσθη παρ' Ἀμερικανοῦ ἀντὶ 7,500,000.

— Ἡ περιφήμος Ρωσίσς χορεύτρια Ἄννα Πανλίβνα χορεύουσα εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ὁδείου τῆς Ν. Ὑόρκης ὑπέστη θλάσιν τοῦ δεξιοῦ ἀντραγάλου. Θὰ μείνῃ ἐπὶ μῆνας κληνῆς, ἴσως δὲ ἀποσπῇ τὴν σκηνῇ. Διὰ τὸ αὐτῆς θὰ λάβῃ 500,000 φρ. διότι εἶχε ἀσφαλίσει κάθε πόδι τῆς ἀντὶ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ.

— Ἡ χήρα Βισκόντι ἐδώρησεν εἰς τὸ Λοῦβρον τὴν περιφήμον καλλιτεχνικὴν συλλογὴν τοῦ συζύγου τῆς, ἀξίας 3,000,000 φρ. Περιέχει ἔργα γλυπτικῆς Λομβαρδῶν καλλιτεχνῶν, ἀγαθὰ ἔργα τοῦ Εὐγενικοῦ μαναστερίου, τρία ἔργα τοῦ 1700 καὶ ἄλλα καλλιτεχνήματα.

★

Ὁ ἐν Παρισίοις διαμένων καὶ ἡδὴ παρεπιδημῶν εἰς Ἀθήνας κ. Ν. Ἀξελὸς ὠμίλησεν εἰς τὸν «Παρνασσόν» περὶ τοῦ Ἀττικοῦ πνεύματος καὶ τῆς νέας Ἑλλ. ψυχῆς. Διεξῆλθε τὸ θέμα ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς μέχρι Ἰουλιανῶν τοῦ παραβάτου, δὲν ὠνόμασε τελευταίων τῶν Ἀθηναίων καὶ πρώτων τῶν Παρισίων βουλευσαρδιέων, διότι οἱ οὗτος νικητὴς διέμενε εἰς Λουτεκίαν, τοὺς σημερινούς Παρισίους, ἐνοστάλγει τὰς Ἀθήνας.

★

Εἰς τὸ «Πολυθέαμα» ἐδόθη εἰς σειρὰν 45 παραστάσεων ἡ «Ἀποστράτευσις», ἐπιθεώρησις τῶν κ. κ. Αὔρα καὶ Γκαστῆ, μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Ἀστεριάδου. Αἱ ἐμφα-

νίσεις τῶν ἡθοποιῶν ἀρκεῖα ἐπιτυχεῖς καὶ καλίσθητοι. Ἡ δεσποινὶς Βιργινία Διαμάντη, ἡ ὁποία ἐξαπλῆς ἀνέλαμψε μὲ πολλὰ πλεονεκτήματα σκηνηκῆς δράσεως ἀνυχῶς ἀπεσφύθη ταχέως. Πολὺ χαριτωμένη, μὲ συμπαθητικωτάτην φωνήν, ἐλκυστική, ἡ νεαρωτάτη Πίτσα Κρανιώτου, ἡ ὁποία ὡς Εὐέλπιδος, ὡς Κινοπλαστοκὸν καὶ ὡς Μενεξῆς κατ' οὐδὲν ὑπελήφθη τῶν καλῶν συναδέλφων τῆς ἄλλων θιάσων. Ἡ κυρία Εἰρήνη Βασιλάκη ἔχει ζωηρὰν φωνήν. εὐστροφος, εὐθυμος, σκορπίζει τὴν χαρὰν. Ὡς μικρὸς Ρωμῆος ἀπεδείχθη ἐφάμιλλος τῆς κ. Ροζάν, εἰς τινὰς ὁμῶς ῥόλους ὑπενθυμίζει τὴν δ. Κολμβά. Ὁ κ. Αὐτράς — υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου ζωγράφου — διαπλάσσεται ὁλοῦν, βαίνων εἰς τὰ ἔγγρα τοῦ ἄλλου συναδέλφου του — νισὺ καὶ τοῦτου ἐπιφανοῦς ζωγράφου — τοῦ κ. Ἰακωβίδου. Τὲ ἔργον δὲν ἔχει συνοχήν, εἶνε μία διαδοχὴ τραγουδιῶν, στερεῖται δὲ πνευματώδους διαλόγου. Δύο-τρία ἐν τούτοις νοῦμερα θὰ τὰ ἐξήλυνεν ἡ τριλογία τῶν «Παναθηναίων». Ἡ μουσικὴ δὲν ἔχει πρωτεύσαν.

★

Ἐπὶ ἐλάβε τὰς συναυλίας τῆς ἡ «Ἐτοιρεία τῆς μουσικῆς τοῦ Δωματίου», ἣν ἀποτελοῦν τέσσαρες καθηγηταί, οἱ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν κ. κ. Μπουσεντουῖ καὶ Βασενχόβεν καὶ οἱ τοῦ Ὁδείου Λόττινερ κ. κ. Σαίφερ καὶ Μπέμμερ. Ὁ κ. Σαίφερ, συνοδεῖα τοῦ κ. Βασενχόβεν ἔπαιξε τὴν σορτάν εἰς λα μείζον τοῦ Χένδελ, μετὰ μεγάλῃς ἀκριβείας. Ἐν τῷ τοῦ Μπετόβεν, μακρὸν τὴν ἔκτασιν καὶ αἰσθηματικὸν τὴν ἔμπνευσιν, ἐξετέλεσαν οἱ κ. κ. Σαίφερ, Μπέμμερ καὶ Βασενχόβεν. Τὸ ὠραῖότερον μέρος τοῦ προγράμματος, ἀποδοθὲν μετὰ πολλῆς τέχνης, ἀρμονίας καὶ αἰσθητικότητος ἦτο ἐν κοναριέτῳ τοῦ Ἀβόρακ ἐκτελεσθὲν ὑπὸ τῶν τεσσάρων καλλιτεχνῶν. Ἦτο ὅλον ἐν ποίημα ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ καὶ μία μεγάλη ζωηρότης καὶ πνοὴ τέχνης τὴν ἐνεψύχωσε. Οἱ ἐκτελεσται ἐθανυμάσθησαν διὰ τὴν εὐχέρειαν καὶ τὴν γοργότητα.

★

Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλλήνων εἰς μίαν ἐνδιαφέρουσαν ἀπογευματινὴν μᾶς ἔδωσε μίαν τελείαν ἀναπαράστασιν τοῦ Βιζαντινοῦ Στέμματος, πανομοιότηπου, ὡς οὐδεὶς. Τῆς καλλιτεχνικωτάτης αὐτῆς πλαστικῆς εἰκότος μετέσχον ἡ κ. Φεράλδη, αἱ δεσπ. Ὁργάνη, Τσιρομάκου, Βλαχάνη, καὶ ὁ κ. Ν. Λάσκαρης ὡς Αὐτοκράτωρ. Ἀτυχῆς ὡς ἐκτέλεισις ἡ Νέα Ἑλλὰς μὲ τὰς ἐλευθερωθείσας Χώρας. Καὶ καλλίτερον ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἡ δεσποινὶς Παπαγεωργακοπούλου, ὡς χορεύτρια ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν αὐδόν. Κομρὴ, καλλίφωνος, εὐστροφος, ὡς χορευταῖα προσέκαλεσε ζωηροτάτας ἐπιειφημίας. Ἡ κ. Φωκά ἐτραγοῦδῃσε δημοτικὰ τραγοῦδια, ὡς καὶ Ἑλληνικὰ τῶν κ. κ. Σαμάρα Λαυράγκα, Λαμπιλέτ καὶ Σακελλαρίδου.

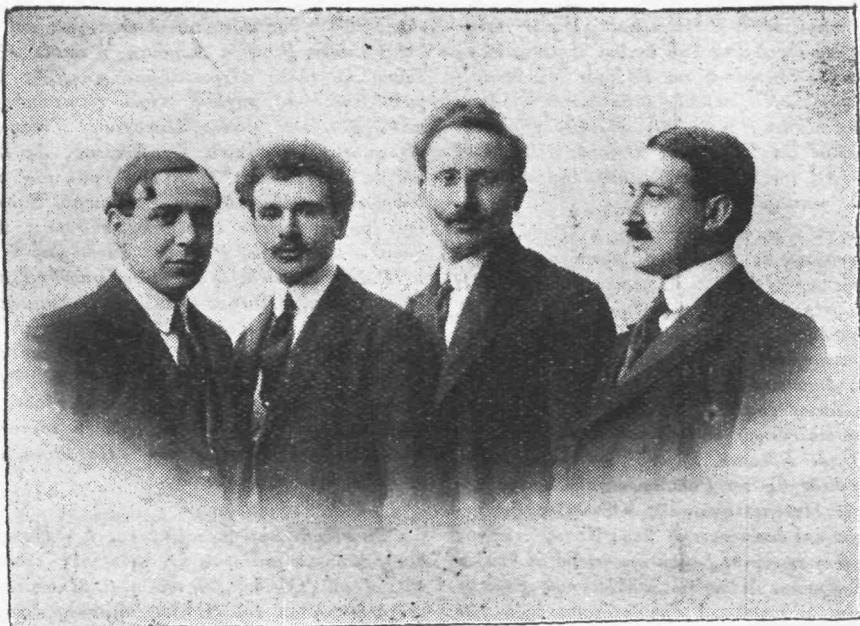
Ἐκ τῶν χορῶν ἐχορεύθησαν καλὰ οἱ Κρητικοί, Πεντοζάλη καὶ οὐοῦτα. Ὑπελήφθησαν αἱ χορεύτρια εἰς τὸν Μπάλλον, τὸν καὶ τεχνικώτερον. Ἐπαλχθὴ καὶ μία κομωρία, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε καὶ νὰ λείνῃ.

★

Ἡ κ. Εἰρήνη Σκέπερος εἰς τὴν συναυλίαν τῆς ἔφαλε μὲ διαύγειαν καὶ ἀκριβείαν ἡτ-ς τὴν διακρίνει, ἄσματα. Μπετόβεν, Σοῦμπερτ, Μασσενὲ καὶ τῶν ἡμετέρων Καλομοίρη καὶ Ξανθοπούλου. Διεκρίθη ἰδίως εἰς τὴν «Μπαλάνταν» τοῦ Τομᾶς.

★

Ὁ διαγωνισμὸς τῶν στρατιωτικῶν ἀσμάτων ἀπέτυχε. Ἐξητάσθησαν 231 φάκελλοι περιέχοντες 782 ποιήματα. Ἐκ τῶν ποιητῶν, ἄλλοι μὲν ἀδέξιοι καὶ πρωτοπείριοι, ἄλλοι δὲ ἀνυπότακτοι εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς ὁρῶς τοῦ διαγωνισμοῦ. Ὁ διαγωνισμὸς ἐπαναλαμβάνεται μὲ περιορισμὸν τῶν στίχων εἰς 8—16, βραχύτητα εἰς τὰς συλλαβὰς ἵνα ἡ γοργότερα ἡ ἐκφρασις καὶ τοιοισθῶν εὐκολώτερα. Συνιστᾶται ἡ σαφήνεια χάριν τῆς ἀντιλήψεως τῶν στρατιωτῶν καὶ ἡ ἀποφυγὴ ὀνομαστικῆς μνείας τῶν ἐχθρῶν.



※ ΤΟ ΦΩΝΗΤΙΚΟΝ ΚΟΥΑΡΤΕΤΟ ※

Γ. Κοντογιάννης.—Γ. Σκλάβος.—Θ. Μιχαλόπουλος.—Κ. Παπαδημητρίου.

Τέσσαρες τελειόφοιτοι τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, οἱ ὅποιοι ὁμῶς ἔχουν μονοικὰ ἐφόδια ἱκανὰ γὰ τὴν ἀναδείξωσιν καλλιτέχνης, οἱ κ. κ. Κ. Παπαδημητρίου Γ. Σκλάβος ὁξύφωνοι, Θ. Κοντογιάννης καὶ Θ. Μιχαλόπουλος βαθύφωνοι ἀπετέλεσαν τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι φωνητικῶν Κοναρτέτο καὶ ἐνεφανίσθησαν μὲ ἐν πρόγραμμα πλουσιώτατον. Ὁ Φαλμός 23 τοῦ Σοῦμπερι καὶ ἡ Μελαγχολία τοῦ ἰδίου ἐνῆλθον τεχνικῶς, ὥς καὶ τρία τραγούδια τοῦ Σοῦμαν καὶ τὰ «Νεκρὰ καράβια» τοῦ Γκροστίνωφ. Καὶ τὰ τρία Ἑλληνικὰ ᾄσματα τοῦ Ροῦβόν καὶ τὸ Ἀναράγκα ἀφῆκαν τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις. Ὑψιτέρος δέον γὰ ἐξαρθῇ ἡ φωνὴ τοῦ κ. Παπαδημητρίου. Γλυκεῖα, ἡχηρά, μεταλλικὴ, ἔδιδε τὸν τόνον καὶ τὴν ζῶν ἐπὶ ὁλόκληρον τὸ κοναρτέτο. Ἐπίσης πολὺ καλὴ ἡ φωνὴ τοῦ κ. Μιχαλόπουλου. Ἀπὸ τοῖς συμπαιθεῖς καλλιτέχνης περιμένομεν καλλιτεχνικὰς ἀπολαύσεις, ἀνταξίας τῶν εὐγενῶν προσπαθειῶν των.

★

Διελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ θίασος τῆς κυρίας Νιτριεῖς ἔδωκε ἐκτὸς ἄλλων, τὴν «Γυνὴν γυναικα», τὸ «Μυστικόν», καὶ τὴν «Πεταλουδίτσαν» τοῦ Μπατάιγ. Ἡ ἐντύπωσις δὲν ὑπῆρξεν ἐνθουσιώδης.

— Ἀγγέλλεται ἡ εἰς Ἀθήνας ἄφιξις τοῦ Λεῶν, τοῦ συνθέτου τῶν εὐθύμων καὶ δημοφιλῶν κωμειδυλλίων.

— Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων ὁ στρατιωτικὸς ζωγράφος κ. Σκὼτ κομίζων τινὰς τῶν πολεμικῶν του πινάκων ἐν οἷς καὶ τὴν μεγάλην εἰσαγωγίαν τοῦ Βασιλέως. Θὰ τοὺς ἐκθέσῃ εἰς τὸ Ζάππειον.

★

Ὁ Μωρίς Φαγκῶ—Συνγραφεὺς ὁμιλῶν ἄριστα τὴν Ἑλληνικὴν,—ὅστις περὶ τὰς μεγάλας κέντρας συνδύαζον τὴν ἀπαγγελίαν μὲ τὸ ᾄσμα, κατέκτησε τὰς ἀθηναϊκάς αἰθούσας καὶ τὸ θεατρικὸν κοινόν. Τραγουδεῖ πολὺ εὐμορφῶς, χαριτωμένα. Φωνὴν δὲν ἔχει ἐξαιρετικὴν, ἀλλ' ὁ ἁμεμπτος χρωματισμὸς τὸν καθιστᾷ τεχνίτην. Τραγουδεῖ εἰς τὸ «Γκαϊε» τοῦ Λοιδίνου, τὰ τραγούδια του δὲ δὲν εἶνε σάτυροι Μονμάτης, ἀλλὰ κυρίως παθητικαὶ ἐκδηλώσεις λυρικοῦ αἰσθήματος. Δὲν ὑπελήφθη καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια τοῦ φίλου του καὶ συνεργάτου κ. Ν. Λαμπε-

λέτ. Ἡ ἀπαγγελία τελεία εἰδικὸς συνοδός του, ὁ Μαριόνι ἀπαράμιλλος εἰς τὴν ὁρμονικὴν παρακολούθησιν τοῦ ῥοματος.

★

Ἀπέθανεν ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Μπουσὲ Λεκλέρκ, ὅστις ἐσχάτως ἀνεκνοήθη ἐπίτιμος διδάκτωρ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου.

— Εἰς Βιέννην πρὸς ἀνέγκρουν ἀνδριάντος εἰς τὸν Στράους, τὸν βασιλέα τοῦ βάλς, παρεσκευάσθη κινηματογραφικὴ ταινία, εἰκονίζουσα τὰς κυριώτερας φάσεις τῆς ζωῆς του.

★

Ἦρχισαν αἱ προετοιμασίαι τῆς θερινῆς Ἀθηναϊκῆς θεατρικῆς περιόδου. Ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη ἐπαγγέλθεν ἐξ Αἰτίπου. Θὰ παίξῃ καὶ ἐφέτος τὰ «Παναθήναια». Αἱ παραστάσεις θ' ἀρχίσουν τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα.

— Ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης ἀρχίζει τὸ πρῶτον Σάββατον τῆς Διακαινησίμου.

— Ὁ θίασος τοῦ κ. Πλέσσα ἐλθὼν ἐξ Ἀλεξανδρείας δώσῃ παραστάσεις εἰς τὸ Θέατρον Συντάγματος, παίξουν ἰσὺν Ἐπιθεώρησιν, τοῦ κ. Κυριακοῦ.

— Ὁ θίασος Φέροστ—Νίκα, ἀφικθεὶς ἐκ Σμύρνης θὰ παίξῃ εἰς τὸ «Πανελλήνιον» τὸ «Πανόραμα» τοῦ κ. Μωραϊτίνῃ.

— Εἰς τὴν Ἀλάμπραν θὰ παίξῃ ὁ θίασος τῆς κ. Φωφῶς Γεωργιάδου, εἰς τῆς Νεαπόλεως, ὁ θίασος τοῦ «Πολυθεάματος» τὴν ἐπιθεώρησιν «Ὁ χορὸς τοῦ 1914». Εἰς τὸ Ἀθήναιον ὁ θίασος τῆς κ. Ροζάν καὶ Γαβριηλίδου.

— Ἡ δ. Κολυβά θὰ παίξῃ μέχρι Ἰουλίου εἰς Κ)πολιν καὶ κατόπιν ἐρχομένη εἰς Ἀθήνας θὰ παίξῃ εἰς τὰ «Ὀλύμπια». Ἐν Νέφω Φαλήρω ὁ νέος θίασος τοῦ κ. Κονταράτου θὰ παίξῃ τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Σαμάρα «Πόλεμος ἐν Πολέμῳ» μὲ πρωταγωνιστρίαν τὴν Ἑνκὴ καὶ τὴν Ρεβέκκαν, ὥς καὶ τὴν «Ἀσπρὴν Τρίχα» κωμειδύλλιον τοῦ κ. Λαυράγκα μὲ κείμενον γραφὲν ὑπὸ τῶν κ.κ. Ἀννίνου καὶ Λάσκαρη.

— Ἡ ὁπερέττα Παπαϊωάννου ἦτις εὐρίσκεται ἤδη εἰς Θεσσαλονίκην, θὰ παίξῃ τὸ θέρος εἰς Χανιά.

— Ὁ κ. Λεπενιώτης θὰ καταρτίσῃ ἴδιον θίασον.

*Επανελήφθησαν, ὅχι μὲ ὀρεξιν, αἱ διαλέξεις τῆς ὁμι-
νύμου Ἑταιρίας.

Ο κ. Τ. Ἀμπελᾶς ἀφηγήθη περὶ τῆς ἐνδόσεως τοῦ
πρώτου πολεμικοῦ λαυρόν, ἥτοι μῖας Τουρκικῆς σημαίας
ἐν μεθοριακῷ σταθμῷ, ἣν ἠτύχησεν νὰ κομίσῃ εἰς Ἀλ-
βανίαν ἅμα τῇ εἰσβολῇ τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ εἰς τὸ Τουρκι-
κὸν ἔδαφος. Ο κ. Ποῦμης ἀπήγγειλε κατοπιν ποιή-
ματά του.

Ο κ. Ἀρ. Προβελέγγιος, μετὰ σύντομον πρόλογον περὶ
τῆς ἀδιαφορίας πρὸς τοὺς ποιητὰς κατὰ τὴν σημερινὴν
ἐποχὴν, ἀπήγγειλεν ποιήματά του παλαιά, ὃ δὲ κ. Πολ.
Δημητριάδης ἐμμέτρους ἐντυπώσεις τοῦ Μητρούση
μὲ Ρονμελιώτικην προφορὰν.

Ο κ. Μ. Λιδωρίκης ὁμίλει περὶ τοῦ Μεγ. Ναπο-
λέοντος ὡς θεατροφίλου. Ἀφηγήθη τὰς σχέσεις του μὲ
τῆς ἡθοποιούς καὶ τὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἔσχεν ἐν γένει εἰς τὸ
Γαλλικὸν θέατρον.

★

Ο διάσημος Πολωνὸς κλειδοκνυμβαλιστὴς καὶ συνθέτης
Λεοπόλδος Godowski, καθηγητὴς τῆς Meister —
Schule τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ὁσείου τῆς Βιέννης ἔδωκε
ἐπιθετικὴν ἐξ Ἀθηνῶν τρεῖς συναυλίας. Ἐθανμάσθη ὁ μηχαν-
ισμὸς τοῦ παιξίματος, ἡ ὑπέροχος τέχνη καὶ εὐχέρεια.
Ἐντύπωσιν ἔκαμαν ἰδιαίτερον ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἔργων
παλαιῶν διδασκάλων (1684 - 1764) αἱ συμφωνικαὶ
μεταμορφώσεις ἐπὶ θεμάτων τῆς «Ζωῆς τοῦ καλλιτέχον»
τοῦ Στρέους, καὶ αἱ διὰ μόνης τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκ-
τελεσθεῖσαι τέσσαρες ὁποῦναι τοῦ Σοπὲν κατὰ διασκεπὴν
τοῦ ἐκτελεστοῦ.

*Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ Γεώργιος Λαμπάκης τέως
ὑφηγητὴς τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας, διευθυντὴς τοῦ
χρυσ. ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, συγγραφεὺς τῶν Ἑπτὰ
Ἑκκλησιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως, καὶ ἰδιαίτερος γραμμα-
τεὺς τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλείας — Μητροῦς. Ἦτο μέλος
πολλῶν Ἀκαδημιῶν, εἰς αὐτὸν δὲ ὀφείλεται ἡ διάσωσις
πλείστον κειμηλίων τῆς Βυζαντινικῆς καὶ τῆς μετέπειτα τέ-
χνης.

★

Ο κ. Προδρουρογὸς ἐπεσκέφθη τὰ ἐν τῷ Ζαπτεῖρ
καλλιτεχνικά ἐργαστήρια τῶν κ.κ. Χατζῆ, Θεοδοπούλου
καὶ Συνέφα.

— Ἡ Ἀθηναϊκὴ λέσχη ἡγόρασεν ἀντὶ 6 χιλιάδων δρα-
πολεμικὸν πίνακα τοῦ Γάλλου ζωγράφου κ. Σκώι,
παριστώντα διέλεσιν Ἑλλ. πηροβόλου εἰς τὰ στενά τῆς
Κρέσνας.

— Ἡγγέλθη ἐκ Τολέδου ὅτι ἐκλάπησαν ἐκ τῆς ἐκεῖ Μη-
τροπόλεως τρεῖς πίνακες τοῦ Θεοδοκοπούλου μεγάλης
ἀξίας.

★

Εἰς τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς ἡ δεσποινὸς Θάλεια
Παυλᾶ, ἀριστοτέχης τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονάρχου ἔδειξε
πολλὰ χαρίσματα. Αἱ συνθέσεις ἦσαν δύσκολοι, ὡς ἡ
Μπαλλάντα εἰς σὺλ ἔλασον τοῦ Σοπὲν, τὸ Σκέρισο τοῦ
Μπορᾶς καὶ ἡ ἔκτη ραφωδία τοῦ Λίστ. Τὰ ἔπαιξε μὲ
πολλὴν προσπάθειαν ὅπως τὰ ἀποδώσῃ ἐναρμόστερον.
Παρὰ τὴν ἀτόπως δυσμενῆ κοίσιν κάποιον Ὁξυβόα ἡ
δεσποινὴς Παυλᾶ εἶνε ἀπὸ τὰς πολὺ καλὰς κλειδολυμβα-
λιστρίδας.



✠ ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ΓΚΟΝΤΟΦΣΚΗ ✠

Ο διάσημος κλειδοκνυμβαλιστὴς

Ἡ ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ἐχορήγησεν ἐκ τοῦ κληροδοτήματος Θεοφίλου 1500 μάρκα ὑπὲρ τοῦ Βυζαντινοῦ περιοδικοῦ, 500 μάρκα διὰ τὴν οὐνταξιν γενικοῦ πίνακος τῶν ἐμπεριεχομένων τοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ. Ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος τῶν Ἑλληνικῶν ἐνgravéων τὸν μέσον καὶ ἑξῆς χρόνον 1000 μάρκα. Εἰς τὸν κ. Ἀρβανιτόπουλον, 300 μάρκα πρὸς ἐπεξεργασίαν Θεσσαλικῶν ἐνgravéων. Εἰς τὸν ἐν Μονάχῳ καθηγητὴν κ. Κάρολον Ράιχχολδ 1000 μάρκα πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ περὶ Ἑλληνικῆς ἀγγειογραφίας ἔργου. Εἰς τὸν διδάκτορα κ. Ν. Βέρν 1500 μάρκα πρὸς ἔκδοσιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ συνταχθέντος καταλόγου τῶν ἐν ταῖς Μοναῖς τῶν Μετεώρων χειρογράφων. Εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις καθηγητὴν κ. Σ. Κουγέαν 500 μάρκα πρὸς ἐξακολουθήσιν τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς Ἱταλίας Ἑλληνικῶν παλαιωγραφικῶν ἔργων του. Εἰς τὸν ἐν Μονάχῳ διδάκτορα κ. Ἰωσήφ Χέεγ 500 μάρκα πρὸς ἔρευναν τῶν ἐν Παρισίοις χειρογράφων τοῦ Συνεσίου. Εἰς τὸν ἔφορον τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Κ. Κουρουνιώτην 900 μάρκα πρὸς ἔκδοσιν τῶν παρὰ τῷ Ἀνκαρῷ ὄρει ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων. Εἰς τὸν ἐν Μονάχῳ ὕψην κ. Ι. Ἀουφχάουζερ 400 μάρκα πρὸς ἔκδοσιν τῶν τοῦ Πατριάρχου Φωτίου ἐπιστολῶν. Εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Ἀλ. Ρέμ, βραβεῖον ἐξ 800 μάρκων διὰ τὸ περὶ τῶν ἐνgravéων τῆς Μιλήτου πόνημά του.

★

Εἰς τὴν τρίτην συναυλίαν ἡ «Ἀθηναϊκὴ Μανδολινάτα» ἐξετέλεσε μὲ ζηλευτὴν ἀρμονίαν καὶ τέχνην, ἐκτὸς ἄλλων τὸ «Ἄσμα τοῦ Σολβεξ» τοῦ Γκορὴν καὶ τὸν «Ἰσπανικὸν χορὸν» τοῦ κ. Σαμάρα. Πολλὰ καὶ ἐπαίχθη καὶ τὸ Κοναρέτο τοῦ Kermesse Champêtre, ἡ δὲ χορὸν εἴπαλε πολὺ ἐπιτυχῶς· δύο εὐμορφα τραγουδάκια τοῦ κ. Ροδίου. Ἐπανελήφθη καὶ κατὰ τὴν συναυλίαν αὐτὴν ἡ ὥραιότης Ἑλλ. γραφῆς τοῦ συμπαθοῦς διευθυντοῦ τῆς Μανδολινάτας κ. Λάβδα. Ἡ Μανδολινάτα ἔδωκε καὶ ἄλλην συναυλίαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς.

★

Ἡ δεσποινὶς Σμαράγδα Γεννάδη, καθηγήτρια τῆς μονωδίας τῶν Ὁσίων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἔδωκε συναυλίαν, ἥς ὁλόκληρον τὸ πρόγραμμα ἐξετελέσθη ὑπὸ τῆς ἰδίας. Ἡ «Ἀπουσία» τοῦ Μπερλιόζ καὶ τὸ «Ἄσμα Ἐρωτος» τοῦ Μπερλιόζ διηρμηνεύθησαν τεχνικώτατα, ὥς καὶ ἡ Σερενάτα τοῦ Σιράνους. Ἐτραγουδῆσε καὶ τρεῖς συνθέσεις τοῦ κ. Καλομοῖρη. Τὸ «Γυρῆ καὶ ὄρμη ὁ Μενέλαος» ἐφάλη πολὺ καλὰ. Ἡ ἐντύπωσις διὰ τὰ ἄλλα δύο «Γορὰ ζωὴ» καὶ «Στέκει τὸ βασιλόπουλο» εὐεσιωτέκει, διότι τὰ εἶχεν ἥδη τραγουδήσῃ ἡ ὑπέρτοχος ἐρμηνεύτρια Καλογεροπούλου, καὶ ἐρ' ὅσον δὲν εὐρίσκεται ἄλλη νὰ τὰ τραγουδήσῃ καλλιτέρα, προτιμώτερον εἶνε νὰ μὴ ἐπαναλαμβάνωνται. Ἐν συνόλῳ ἡ δεσποινὶς Γεννάδη ἔδειξεν ὅτι ἡ φωνὴ τῆς εἶνε ἀρετὰ γυμνασμένη, ἐὰν δὲ εἰς τὴν ἔκφρασιν ἦτο δεξιωτέρα, θὰ ἔκαμε πολὺ μεγαλειότεραν ἐντύπων, τὸ συμπλῆξ, ἄλλως, ἄσμά της.

★

Ὁ κ. Μπουσιντοῦ, ὁ συμπαθὴς καθηγητὴς τοῦ τραγῳδίου, ἐξετέλεσεν εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν συναυλίαν, συνοδείᾳ τῆς κυρίας Καλογερῆ, ἐκτὸς ἄλλων, τὸ Concerto εἰς re ἑτάσσον τοῦ Βενιάμιν μετὰ θαυμαστῆς τέχνης. Ἐπὶ τῆς τῆς εἰσαγωγῆς καὶ τὸ Rondo capriccioso τοῦ Σάνς ἀπέδωκεν μετὰ ζηλευτῆς δεξιότητάς. Ἡ κ. Καλογερῆ ἔπαιξε τὸ Προλόγιον εἰς re μετίζον τοῦ Σοπὲν καὶ τὴν Μπαλλάνταν τοῦ Ἰλίου εἰς σὺλ ἑτάσσον, εἰς ἣν καὶ διεκρίθη περισσώτερον.

★

Ὁ «Σύλλογος τῶν Ἐργιστεχνῶν» ἔδωκεν ἐνώπιον ὀλίγων κελημένων καλλιτεχνικῆν ἡμερίδα, εἰς ἣν μετέσχον τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου. Ὑπὸ τὴν δεξιάν διεύθυνσιν

τοῦ κ. Παρούδα—τοῦ ἀεικνήτου αὐτοῦ μοχλοῦ τοῦ σολόγου—ἐφάλη ὑπὸ πολυμελοῦς χοροῦ κυριῶν, τοῦ Delibes ὁ «Χορὸς τῶν Νορβηγίδων» καὶ τοῦ Βάγνερ ὁ «Χορὸς τῶν ὕφαντριν» ἐκ τοῦ «Vaisseau Fantôme». Τὰ καλλιτεχνικώτερον ἐκτελεσθέντα μέρη ἦσαν: Τὸ «Ἄς ἀγαπώμεθα» τοῦ Σάνς ψαλὲν ὑπὸ τῆς κ. Μεσέβριση, τὸ Ρομανικὸν τραγούδι «Εἰς τὸ δάσος» τοῦ Γκορὴν, ψαλὲν ὑπὸ τῆς δ. Ἀριάν, τὸ ἄσμα «Ἀπριλιάτικος ἔρως» τοῦ κ. Παρούδα ὑπὸ τῆς κ. Ἀλκονέτ, ἡ Σερενάτα τοῦ Μαρκάνι ὑπὸ τῆς κ. Παπαηλιοπούλου.

Ἡ δεσποινὶς Ἄννα Ἀντωνοπούλου ἐξετέλεσε θαυμασίως τὴν δευτέραν Ραφφίαν τοῦ Λίστ. Ἦτο τὸ comble τῆς μουσικῆς ἡμερίδος.

—Ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ αὐτοῦ Συλλόγου ἐδόθη ὑπὲρ τῆς σχολῆς τῶν Ἀπόρων παῖδων τοῦ «Παρνασσοῦ» ποιητικὴ παρὰστασις, στεφθεῖσα ὑπὸ μεγάλῃς ἐπιτυχίας. Τὸ κουαρτέτο τοῦ Φίλουστ ψαλὲν ὑπὸ τῆς κυρίας Ἀλκονέτ τῆς δεσποινίδος Ἀριάν, τοῦ κ. Ντυμπόσκ ὡς Φάουστ καὶ τοῦ βαρῶν δὲ Βάσσεβιτς ὡς Μεφιστοφελεὺς ἤρεσε πολὺ. Ἡ κ. Π. Λάμπουρον ἐτραγουδῆσεν ἐν τεμάχῳ ἐκ τῆς «Βασιλείας τοῦ Σαβᾶ» καὶ τὸν «Γέρο Ἀήμον».

Τὸ ἔσμα τῆς προσεβείρας τῆς Βραζιλίας κ. Ἀντιζερέτο εἰς τὸν Ριγολέττον καὶ τὴν Τόσκαν ἔξοχον.

Ἀπὸ τὰ ὥραιότερα μέρη τῆς ἑορτῆς ἦτο ἡ φαντασμαγορικὴ σκηνὴ τῆς Κάμεν, σκηνοποιήσας εἰς φρονάς, σκηνογραφίας, φωτισμῶν καὶ κινήσιν μὲ χορδῶν μικήν. Τὸ ἐπιτυχέστερον τέλος μέρους ἦτο ὁ «Διαβάτης» τοῦ Κοππέ. Ἡ κ. Ναδὶνα Σχλήμαν ὡς Σιλβία καὶ ἡ δεσποινὶς Διμασκηνὸς ὡς Ζωέττος εἵπαξαν τέλεια. Ἰδίᾳ ἡ κ. Σχλήμαν, ὡς πρὸς τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν ἀπαγγελίαν, ἔχουσα τὸ ὅφος τῆς Σάρας Μπερνάρ, ἀνεδείχθη ἀληθινὴ καλλιτέχνης, ἀξία τῆς Γαλλικῆς κωμῳδίας.

★

Ἡ τρίτη συναυλία τοῦ Ὁσίου Ἀθηνῶν ὑπὴρξε θριαμβευτικὴ, ὑπερβαλοῦσα πάσας τὰς μέχρι τοῦδε δοθείσας. Τὸ πρόγραμμα κατηριεσθὲν ἐπιστημονικώτερον, οὐχὶ βεβαίως διὰ τὸ πολὺ κοινὸν, τὸ ἀρεσκομένον εἰς τὴν ποιικίλην ἡν ἐλαφρὰν μουσικὴν, ἀλλὰ διὰ τοὺς νοῦνιτος περισσώτερον ἢ αἰσθανομένους, μολοντί τὰ δύο αὐτὰ συμβαλίζοντα ἀποτελοῦν τὴν πλήρη κατανόησιν. Ἐπραγματοποιήθη οὕτω ἡ εὐχὴ ὅπως τὰ προγράμματα τῆς μοναδικῆς ἐν Ἑλλάδι ὀρχήστρας συντάσσονται τεχνικώτερον, χωρίζομένης τῆς κλασσικῆς μουσικῆς καὶ τῆς νεωτεριστικῆς—ἡ ἀνάμειξις τῶν ὀπίων φέρεται σύγχυτον. Δύο μόνον συμφωνίαι, ἡ Ἠρωϊκὴ (Νρ 3) τοῦ Βετόβεν καὶ ἡ Φανταστικὴ τοῦ Μπερλιόζ ἀπετέλεσαν ὁλόκληρον τὸ πρόγραμμα, διαρκείας ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας. Καὶ εἰς τὰς δύο, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὴν δευτέραν ἡ δυσκολωτάτη ἄλλως ἐκτέλεσις ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν. Ἡ ἀκρίβεια, ἡ διαύθετος, ἡ τέχνη, ἡ ταχύτης ὑπῆρξαν ἀμειπτοι. Ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας καὶ τὰ μέλη αὐτῆς ἐφάμλλη ἀλλήλων.

Ἡ «Ἠρωϊκὴ συμφωνία» ἐκπροσωπεῖ τὴν ἀκμὴν τοῦ Μπετόβεν, ἐκτελεσθεῖσα τὸ πρῶτον τὸ 1804. Λέγων ἡρωϊκὴν ὁ Μπετόβεν ἐννοεῖ ὡς ἡρώα πάντα ὑπέρτοχον τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν ἀνθρώπων. Ἡ συμφωνία αὕτη ἐπαίχθη ἀπὸ τὴν αὐτὴν ὀρχήστραν καὶ πρὸ διετίας. Ἐκ τῆς ὅλης συμφωνίας τὸ πένθιμον ἐμβατήριον καὶ τὸ Scerzo κάμνον τὴν μεγαλειότητα ἐντύπων.

Ἡ «Φανταστικὴ συμφωνία» τοῦ Μπερλιόζ γραφεῖσα τὸ 1830, εἶπε ἐν ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς νεωτέρας μουσικῆς, ὁμαντικὴν καὶ ρεαλιστικὴν ταυτοχρόνως. Τὸ ἔγραψεν ὁ μουσουργὸς ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πρὸς Ἀγγλίδῃ ἡθοποιῶν ἔρωτός του, δν ὁ ἴδιος ἐκάλεσεν «ἡφανιστείω». Περὶ τὸ ἱνδαλμα τῆς ἀγάπης του ὁ συνθέτης ἔγραψεν ἐν θαυμασίῳ μουσικῶν διήγημα ἐν ἥκοις ἔκφρασεως. Εἶνε ὁ ἔρως τοῦ αὐτοῦ τὸ ὥραιότερον γεγονός ὅχι μόνον τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐμπνεύσεώς του. Ἡ Φανταστικὴ Συμφωνία ἀνήκει εἰς τὸ προγραμμα



Φρειδερίκος Μιστράλ

ματικόν είδος της μουσικής, δηλαδή τὸ γενόμενον ἐπὶ ὀρισμένον προγράμματος.

Πόθοι καὶ θλίψεις, ὀπτασίαι καὶ μελαγχολίαι, τρικυμίας καὶ γαλήναι, ζηλοτυπία καὶ τρυφερότης. Θρησκοληψία καὶ ποίησις, ἀγωνία καὶ ὄργια, σκηναὶ μάγων καὶ βροταί, ὅλα αὐτὰ ἐκτυλίσσονται μετὰ μεθοδικῆς τέχνης, ἀλλὰ καὶ παραστατικότητος μοναδικῆς. Διαιρεῖται ἡ συμφωνία εἰς 5 μέρη. Εἰς τὸ πρῶτον, ὀνειροπολήσεις καὶ αἰσθήματα. Ὁ ἔρως ἀρχίζει νὰ κυριαρχῇ μετὰ ὅλα του τὰ πάθη. Εἰς τὸ β'. μέρος, εἰκονίζεται χορευτικὴ ἐορτή, ἐν ᾗ συναντᾷ τὴν ἐκλεκτὴν του. Εἰς ὡραϊώτατος στρόβιλος ἀποτελεῖ τὸ θέμα τοῦ μέρους τούτου. Τὸ γ'. μέρος εἶνε ἀγροτικὴ εἰδυλλιακὴ σκηνή. Βοσκοὶ ψάλλον ἐν δυαδίᾳ. Ἡ γαλήνη τῆς πεδιάδος φέρει τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς. Ἀλλ' ἐπικολουθεῖ ἀπήχησις κερανοῦ λυπηρὰ προαισθήσεις τὸν συνταράσσον. Εἰς τὸ δ'. μέρος ἐφύλαττε πύζει τὰ στήθη του ὀνειρεύεται ὅτι ἐφόνευσεν τὴν ἐρωμένην του ὅτι κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ὅτι ὁδηγεῖται εἰς τὸ βασανιστήριον. Ἐμβατήριον δὲ μὲν σκοτεῖνο καὶ ἀγρίου χαρακτήρος, δὲ δὲ πομπώδους καὶ πολυθορύβου ἐκτελεῖται. Εἰς τὸ ε'. μέρος βλέπει ἑαυτὸν κυκλοφοροῦν ἀπὸ ἐξωτικά, συναρπασθέντα διὰ τὴν κηδεῖαν του, καυχασμοὺς ἀκούει, κραγὰς ἀλλοκότους.

Ἡ ἀγαπημένη του ἔρχεται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν χορὸν τοῦ Σαββά. Ἡ ἐνορχήστρωση τοῦ μέρους αὐτοῦ εἶνε ὑπέροχος. Βρυχηθμοὶ χαρὸς εἰς τὸ ἄκονομα τῆς ἀρχικῆς τῆς μελωδίας, ἡτις ἀνιμνύεται μετὰ διαβολικὰ ὄργια. Ἡμέρα ὄργης καὶ χορὸς βάνανος, τοῦ ὁποίου προηγεῖται κωδωνοκροσία. Τὸ μέρος αὐτὸ φθάνει εἰς τὸ ἔνιστον σημῖον τῆς ἀντισυνιστικῆς ἀναπύξεως. Τὸ τέλος, μεγαλοπρεπές, πολυθορύβον, ἀφήνει εἰς τὴν ψυχὴν τὴν καταλληκτικωτέραν ἐντύπωση.

— Ἡ τετάρτη σιναυλία τοῦ Ὁδείου περιελάμβανε τὰς Ἀλοατικὰς σκηνὰς τοῦ Μασσεν ἀπεικονίζουσας λαϊκὰς σκηνὰς, ἐν αἷς καὶ ἐρωτικὸν εἰδυλλίον. Τὸ ἔφος ἐλαφρόν, αἰσθηματικόν, ἡ δὲ ἐνορχήστρωση δεξιωτάτη. Οἱ «ψίθυροι τοῦ δάσους» τοῦ Βιγνερ ἀποτελοῦντες τὴν β' σκηνὴν τῆς δευτέρας πράξεως τοῦ Σίγφροιδ ἀπεδόθησαν μετὰ πάσαν διανοήν διὰ τὴν μοναδικὴν ὀρχήστραν μας ἔκ φρασιν. Ἐπαίχθη πρὸς τούτους πολὺ καλὰ τὸ Κονσέρτο 2 τοῦ Λιστ ὑπὸ τῆς δεσπ. Μ. Ὁριγώνη τῇ σινοδείᾳ ὀρχήστρας, ἔσχατος δὲ ὁ κ. Σουλτος εἰς τὸ Κονσέρτο 5 τοῦ Βιέντεμπς, τὸ ὅποτον ὑπερόχος ἐξετέλεσε σινοδευοδῶς τῆς ὀρχήστρας. Ὁ πόνος καὶ ἡ χαρὰ ἐξεχύνοντο τεχνικώτατα. Ἐξετελέσθη καὶ μία πρωτόκλιπος σύνθεσις, διὰ πρῶτην φορὰν παιχθεῖσα, συμφωνικὴν

ποίημα «Moriska» τοῦ ἐν Πάτραις σινθέτου κ. Α. Λιάλιου, τὸ ὅποτον δὲν ἔχει πολλὴν πρωτοτυπίαν. Ἐσινικὸν τὴν ἔμπνευσαν ἔδειξε μόνον μίαν προσπάθειαν εὐγενή ἢ ἐνορχήστρωσις ἀπλῆ, ἀλλ' ἀκριβής.

— Μία ἀπὸ τὰς μάλλον ἐνδιαφεροῦσας σιναυλίας ἦτο ἡ πέμπτη τοῦ Ὁδείου. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ κ. Γκοτφόσκαι καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Πάριφαλ ἐπῆρξαν δύο μαγνηταί, οἱ ὅποτοι προσεκόλλησαν ἐξ ὀλοκλήρου ἐν θρησκευτικῇ σιγῇ τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον. Ἐπαίχθη διὰ πρῶτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι ἐν μέρος τοῦ «Κεφάλου καὶ Προκοῖδος» τοῦ Βέλγου μουσουροῦ Γκρετὺ ἀποθανόντος πρὸ ἐνὶ αἰῶνος, δημιουργοῦ τοῦ Γαλλικοῦ Κωμικοῦ μελοδράματος. Ὁ «Κώδων τῶν νεκρῶν» τοῦ Ροπαρτς, διευθυντοῦ τοῦ Ὁδείου τῆς Νανσύ, πλήρης μελαγχολίας ἀπεδόθη λεπτότατα. Ὁ κ. Γκοτφόσκαι, σινοδεία τῆς ὀρχήστρας, ἔπαιξε ἡ μάλλον ἐνεργῶς τὸ Κονσέρτο εἰς σὺλ μεῖζον τοῦ Μπετόβεν. Ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος ὁ Πολωνὸς «λειδοκυμβαλιστής», ἀλλὰ καὶ ἡ ὀρχήστρα ἐπὶ τὴν ἀριστοτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μαροῖκ ἐπῆρξεν ἀνταξία αὐτοῦ. Τὸ Κοντέρτο ἐπαίχθη τέλεια, διεδέχθη δὲ αὐτὸ ὁ «Πάριφαλ» τοῦ Βιγνερ, διὰ πρῶτην φορὰν ἐκτελούμενος ἀπὸ προνομιακῶς ἐπαίξετο μέχρι τοῦδε μόνον εἰς τὸ Βαγ. euth. Ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ ἔργου, ἐπαίχθη ὁ πρόλογος, ἡ θρησκευτικὴ σκηνὴ τῆς α'. πράξεως μετὰ μικτῆς χορωδίας καὶ ἡ γοητεία τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Διηρημεύθησαν μετὰ δὲναμιν, μετὰ τέχνην. Τὸ τελευταῖον μέρος, τὸ ἀριστοτεχνικὸν τοῦ ὅλου ἔργου, ἔχει θαυμασίας μελωδίας χωρὶς νὰ λείπῃ ἡ πομπώδης τοῦ θέματος μεγαλοπρέπεια. Εἰς τὴν ὀρχήστραν χορεύεται ἐν μέγα εὐγε δότι μᾶς ἐμύνησε εἰς τὸ Βαγνέριον μεγαλοῦργημα μετὰ τόσην ἀκριβείαν.

★

Εἰς τὸν «Παρθασόν» ὁ Γάλλος συγγραφεὺς κ. Α. Λιτεμπερξὲ ὠμίλησε περὶ τῆς σημερινῆς Γαλλίδος κόρης. Ἀπὸ ἀνέτροξεν εἰς τὰς γυναικὰς τῆς ἀρχαϊότητος, τὴν Αἰγυπτίαν, τὴν Κινεζαν, τὴν Ἑλληνίδα, τὴν Ρωμαίαν καὶ τὴν Χριστιανὴν τοῦ Μεσαιῶνος, ἐξήτασε τὴν κοινωνικὴν αὐτῆς σημασίαν. Κατόπιν ἐξήτασε τὴν γυναικίαν καὶ τὰς ἰδέας τῆς κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν καὶ κατέληξε ψυχολογῆσαι τὴν σημερινὴν Γαλλίδα καὶ εἰπὼν ὅτι εἶναι ὁ ἀληθὴς σύντροφος τοῦ συζύγου τῆς καὶ μερικῇ περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς. Ἐν ἄλλῃ διαλέξει ὠμίλησε περὶ τῆς σημερινῆς Γαλλίδος.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου ὠμίλησεν ὁ ἐλίμμος καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων κ. Ραούλ Ἀλλιὲ περὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῆς ἀνθρωπότητος, ἣν ἐξαοχατήριον ὡς κρίσιμον.

— Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ.κ. Ἰακωβίδου, Μαθιοπούλου καὶ Χατζοπούλου ἐνέκρινεν ἐκ τῶν ὑποβληθέντων κατόπιν διογωνισμοῦ σχεδίων διαφημίσεων τοῦ ἐράνου ὑπὲρ κατασκευῆς τῆς ναυαρχίδος «Κωνσταντῖνος Βασιλεὺς» τοῦ κ. Περικλέους Αὐτρά, εἰς τοῦ ἀειμνήστου ζωγράφου. Τὸ ἐγκριθὲν διὰ 500δράχμων βραβεῖον θὰ ἐκτυπωθῇ εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων. Παριστᾷ τὸν Βασιλέα ἱστάμενον ὑπὸ διαφροστροφῇ ἀρτίδα, κάτωθεν δὲ ἀναγράφονται οἱ λόγοι τοῦ Βασιλέως: «Καὶ θὰ ζήσωμεν καὶ θὰ νὰ διατηρήσωμεν».

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Βορετανίας» ἡ παρεπιδημοῦσα Γαλλίς γλύπτρια κυρία Μπέιτς Σαρπαντιὲ ἔκαμε ἐκθεσιν τῶν ἔργων τῆς, τὰ ὅποια ἐφιλοτέχνησε κατὰ τὸ μικρὸν διάστημα τῆς ἐν Ἀθήναις διαμονῆς τῆς. Μεταξὺ τῶν ἔργων τῆς εἶναι τὰ ἀναπαριστῶντα τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Πριγκίπισσαν Ἑλένην. Ἐπεσκέφθησαν τὴν ἐκθεσιν, ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἑλένης, ὁ Πρίγκηψ Νικόλαος μετὰ τῆς Πριγκίπισσας Ἑλένης, ὁ Πρίγκηψ Χριστόφορος, κατὰ τὴν πολλὰ μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

★

*Απὸ τὴν εἰς Παρισίους ὁ ἐκστ' ἐγκαιροποιημένος γλύπτης κ. Δημητριάδης. Κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν του, κατεσκεύασε πρωτομὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἀμειψθεὶς διὰ 15 000 δραχμῶν. Ἐξετέλεσεν ἐπίσης πολλὰς πρωτομὰς ἀξιοματικῶν περὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις, καθὼς καὶ μίαν τῆς δεσποινίδος Νότας Μπαρόνισσας.

— Παρεπιδημῶν ἐνταῦθα ὁ διάτμης Οδγγορς ζωγράφος κ. Φίλιππος Λαζλό, ὅστις ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως πρὸς ἐκτέλεσιν ἐλαιογραφῶν τοῦ Βασιλικοῦ ζεύγους καὶ τῆς Βασιλομήτορος, ἣν καὶ ἐπεράτωσε. Ἡ Βασίλισσα Μητέρα δὲ δωρήσθη τὴν εἰκόνα τῆς εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, ἡ εἰκὼν τῆς Βασίλισσης Μητρὸς εἶναι εἰς φυσικὸν μέγεθος καὶ φέρει τὴν τιμίαν τοῦ Σωτῆρος. Κατόπιν εἰργάσθη τὴν προσωπογραφίαν τῆς Πριγκηπίσσης Ἐλένης. Πληροφόρημα ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης Λονδίνου ἐπεφόρτισε τὸν διάσμιον καλλιτέχνην νὰ φιλοτεχνήσῃ μίαν ἐλαιογραφίαν τοῦ Προσφυπογοῦ κ. Βενιζέλου, τὴν ὁποῖαν θὰ προσφῇ δῶρον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν.

— Κατηρτίσθη νέον Ἑλληνικὸν Κοναρέτιο, ἀποτελεσθὲν ἐκ τῶν κ. κ. Σκλάβου, καθηγητοῦ τοῦ Ὡδεῖου Λόιτερο, Χαρ. Κούρτελη, Τάκη Μαρίνου καὶ Γ. Ἀψη.

★

*Ἀπέθανεν ὁ μέγας Γερμανὸς συγγραφεὺς Παῦλος Χάιζε, ὅστις διὰ τὴν εὐκρίνειαν καὶ τὴν μοναδικὴν ὕψος του εἶχε τιμηθῇ πρὸς διετίας μὲ τὴν βραβεῖον Νόμπελ. Ὁ Γερμανὸς τύπος βόλθει κοιτικῶν μελετῶν ἐπὶ τὸ θάνατον του, ὁ δὲ Κάιζερ ἀπέστειλε βαρυσήματον συνελπητήριον τηλεγράφημα ἐκ Κερκίρας πρὸς τὴν χήραν του. Ὁ Χάιζε εἶνε γνωστὸς παρ' ἡμῶν ἐκ τοῦ ἔργου του «Πῶς ἀγαποῦν εἰς τὴν Ἰταλίαν» ὅπερ μετεφράσθη καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. Ἡ γονιμότης του ὡς συγγραφέως εἶνε θαυμαστική. Κατέλιπε 25 τόμους διηγημάτων, 12 μυθιστορήματα, 4 τόμους ποιημάτων, 40 δράματα καὶ κωμωδίας, ἀρκετοὺς τόμους μεταφράσεων καὶ τρεῖς τόμους μελετῶν καὶ ἀναμνήσεων τῆς ζωῆς του. Τὰ διηγήματα καὶ μυθιστορήματά του εἶνε δημοφιλέστατα, ἀπλήστως ἀναγνωσκόμενα ἐν Γερμανίᾳ, τὰ δράματά του ὡς ὁ «Ἀντ Λάινς ἡ Κολμπόργκ» μετὰ τεσσαρακονταετίαν παίζονται ἀκόμη εἰς τὰ μεγαλειότερα Γερμανικὰ θεάτρα. Τὸ μυθιστορήμα του «Εἰς τὸν Παράδεισον» ἀριθμῶν ἑκατομμύρια ἀντιτύπων.

*Ἀπὸ τινων ἐτῶν εἶχε παύσῃ γράφων πρωτότυπα ἔργα. Ὁμολεῖτο εἰς μεταφράσεις κλασικῶν Ἰταλῶν ποιητῶν. Τὴν προηγουμένην τοῦ θανάτου του ἔγραψε μελέτην περὶ τῆς Ἰταλικῆς ποιήσεως. Διέμενε εἰς μικρὰν ἀλλὰ κομρὴν ἑστάνην εἰς τὴν Λοῦξεμβούργου τοῦ Μονάχου. Εἰς αὐτὴν διήλθεν τὸ δεύτερον ἡμῶν τοῦ βίου του ἐν αὐτῇ δὲ συνηθροῦντο ὁ Μπαϊκὴν, ὁ Ἀμπλαχ, ὁ Βέλμπρατ. Ὡς κοιτικὸς ἦτο αὐστηρός, ἰδίως διὰ τὰ ἔργα του Βάγνερ, τοῦ Ἰγντ καὶ τοῦ Τολστόη. Τινὲς τῶν βιογράφων του τὸν ἀπεκάλεσαν τὸν μεγαλειότερον διδάσκαλον τῶν Γερμανικῶν διηγημάτων, ἄλλοι Γερμανὸν Βοκκίσιον καὶ ἄλλοι τελευταῖον ἀπὸγονον τοῦ Γκιττε.

★

Εἰς τέσσαρας αἰθούσας τοῦ «Παρθενόου» ἤρριξεν ἡ Φωτογραφικὴ πολεμικὴ ἐκθεσίς, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πρίγκηπος Νικολάου. Αἱ ἐκτιθέμεναι φωτογραφίαι ἐπερβαίνουσιν τὰς 1500, ἐκ τῶν ὁποίων οὐκ ὀλίγαι ὑπὸ μεγέθυνσιν. Αἰνιώτεροι ὄντων, ἀληθινὰ καλλιτεχνήματα διὰ τὴν τεχνικὴν ἀπόδοσιν καὶ ἐπεξεργασίαν, καθαρῶσταται ἀναμνηστικότητος εἶνε αἱ τοῦ Γερμανοῦ παρ' ἡμῶν φωτογράφοι κ. Τσάιτ ἀνερχόμεναι εἰς 270. Κατόπιν ἔρχονται αἱ 25 φωτογραφίαι τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας — ἐν οἷς τὸ κατόρθωμα τοῦ Βότση — καὶ ἐπεξεργασίαν τοῦ κ. Μπουασσαρ. Ἐνδιαφέρονται αἱ φωτογραφίαι τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, περὶ τὰς 30. Ἐκθέτει 400 φωτογραφίας ὁ ἀξιοματικὸς τοῦ ναυτικοῦ κ. Κουρονσόπουλος, περιέχοντες δὲ τῶν δύο ναυμαχιῶν διὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν τῆς φωτογραφίας ὁ ἀξιοματικὸς κ. Κρίτσας. Οἱ περισσού-

τεροι ἐκθέτει εἰδὼν ἐρπαιτέχναι, ἀξιοματικοί, κυρίως πάντες παρακολούθησαν τὸν πόλεμον καὶ μόνον πέντε εἰδὼν ἐξ ἐπαγγέλματος φωτογράφοι.

Εἰς τὰς αἰθούσας, ὡς διακοσμητικὴ, ἐκτίθενται καὶ ὅκτω γόφυρα προπλάσματα εἰς σκελὴν ἀναμνηστικῶν τοῦ πολέμου στιγμῶν δι' ἐπαρχιακὰ πόλεις. Τὸ καλλιτερον εἶνε ἡ ἀδόξα ὁλόσωμος, κρατοῦσα δάφνην καὶ στήριζ μὲν εἰς ὀβελλόκον. Τῶν κ. κ. Ζευγώη καὶ Καντζίκη ἐν πρόπλασμα εἶνε τὴν μεγάλω πρὸς πρὸς, συμβολιζόμενον ὑπὸ τῆς Νέας Ἑλλάδος καὶ λέντος. Ἄλλο παριστᾷ εὐζωον οὐρόντα κειμηλὸντα ἔκον ἐφ' οὗ φέρεται τραυματίας. Τὰ ἄλλα προπλάσματα τῶν κ. κ. Φωσκόλου, Συννέφα καὶ Γ. Δημητριάδου εἶνε σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἁγίου, ἐν ᾧ θλῖ στήθῃ. Ἐν ἐξ αὐτῶν παριστᾷ τὸν θορύμβον τῆς Ἑλλ. ξυπολόγχης.

★

*Ἡ πρώτη ἐφέτος συναντία τοῦ Ἑλλ. Κοντινέτιον ἀφιερῶνται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σύνθεσιν. Εἶνε ἀξίεπαινοι οἱ φιλότιμοι ἐκτελεσται διῶτι παρῶσαν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν μουσικὴν, τὴν μὴ ἔχουσιν μὲν νὰ ἐπιδείξῃ πλοῖσιον repertoire, ἀλλ' ἀρκετὰ ἐν τούτοις εὐπόρῳον. Ἐν ἀρχῇ ἐξετελέσθησαν δύο σύντομα ἔργα, ἐν Ἀντλάντε τοῦ κ. Αἰαλίον μελωδικῶν, εἰς κλασσικὸν ὕψος γραμμένον, ἀπόσπασμα ὁλοκλήρου κοναρέτιον, τὸ δ' ἔτερον τοῦ ἐν Παρισίοις κ. Μαρίνου Βάροβλη, πρῶτην φορὰν παρουσιαζόμενον, καίτοι ἐν Παρισίοις ἐπαυελιμμένως ἐξετελέσθησαν ἔργα του ἐπιτυχῶς. Ὁ κ. Βίροβλης εἶνε δημιουργὸς Ἑλλ. μουσικῆς. Τὸ ἐκτελεσθὲν interpreter του εἶνε λεπτότατον, χωρὶς τὴν Ἑλληνικότητα τοῦ ὕψους νὰ θύγῃ ἡ νεωτερίζουσα ἐπεξεργασία. Ἐτραγουδῆθησαν κατόπιν τραγοῦδα Ἑλλήνων μουσουργῶν ἐκ τῶν ὁποίων ξεχωρίζουσιν τοῦ κ. Λαυράκη «Στὸν ἥλιον ἂν περπατήσῃς» καὶ ὁ «Θάνατος τοῦ ἀνθρώπου» τοῦ κ. Καλομοῖρη. Τὸ σχολικὸν τραγοῦδι τῆς Χελώνας δὲν εἶχε καθόλου τὴν θέσιν του εἰς σοβαρὰν συναντίαν. Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ προγράμματος κτείζειν ἐξ ὁλοκλήρου ἐν Κοντινέτιον τοῦ κ. Καλομοῖρη μετ' ἀσμάτων εἰς 4 μέρη. Μέρη αὐτοῦ εἶχον παυχθῇ καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' ἡδη πρῶτην φορὰν ἐπαίχθη ὁλοκλήρου.

*Ὁ κ. Καλομοῖρης συνδυάζει τὸ ἥμισυ μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ δωματίου, μολονότι εἰς πολλὰ σημεῖα ἡ σύνθεσις πλησιάζει πρὸς τὴν προγραμματικὴν καὶ ἐνίοτε τὴν δραματικὴν μουσικὴν. Τὸ α' μέρος ποιητικῶν, παθητικῶς ζωηρὸν, εἰκορίζει τὴν χαρὴν καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Τὸ β' μέρος, ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὴν «Ἀθήνη» τοῦ Μαβίλη ἀρχίζει μὲ ἐκτεταμένην εἰσαγωγὴν τὰ ὄργανα θορυβώδην. Τὸ γ' μέρος εἶνε γραμμένον ἐκ τριῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, ἐν οἷς καὶ τὸ γνωστότατον «Καράβι ἀπὸ τῆς Χιό». Τὸ δ' μέρος ἀποδίδει ἐντύπων τοῦ συνθέτου ἀπὸ τὸ πανηγύρι τῆς Ἀγιάς Μαρίνας τοῦ Κοζάνη τοῦ Σμύρνης Βοῆ κρησθαρεῖ καὶ ἐδύμια τῆς πανηγύρεως ἐνῶ μία φωνὴ τραγοῦδι λαϊκὰ δίστιχα. Τὸ ἔργον τελειώνει εἰς γενικὸν συναγεῶν τοῦ Α' μέρους μὲ τὸ κύριον θέμα τοῦ Α' μέρους καὶ τὴν μελωδίαν τοῦ παραβίου ἀπὸ τὴν Χιό. Ὁ συνθέτης γράφων Ἑλλ. μουσικὴν, προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ μορφὴν, ἀκολουθοῦσαν τὰς σημερινὰς τεχνικὰς ἀνάγκας τῆς παγκοσμίου μουσικῆς.

— Ὁ κ. Ρήβς, περὶ οὗ γράφομεν ἐν ἄλλῃ σελίδι, ὥμιλησεν ἐν Λονδίῳ περὶ Ἑλλάδος καὶ τῶν κατοίκων τῆς ἐνδοσυνοικίας. Ὁ αὐτὸς φιλέλλην ἐξέδωκεν ἐν τεύχει σθεναρὰν συνηγορίαν ὑπὲρ τῆς βορείου Ἡπείρου, ἐπιτιθέμενος κατὰ τὸν σφαγιαστικὸν αὐτῆς.

— Κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρίγκηπος Νικολάου πρὸς συλλογὴν ἐράνων διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος ἐν Θεσσαλονικίᾳ εἰς τὸν ἀείμνηστον βασιλέα Γεώργιον Α'.

— Ἡ Ἑθνικὴ Πινακothῆκη θὰ ἀνεγερθῇ — ἐπὶ τέλους! — εἰς τὸν χώρον, ὅν μέρει τοῦδε κατεῖχε τὸ Ἀγρικὸν νεκροταφεῖον, παρὰ τὸ Στάδιον.

* * * *